

Són persones

Dm, 29/09/2015 per Anna-Bel Carbon...

[Sini](#)

Ella es troba en aquella edat en que sembla que no però capta, processa i ho relaciona tot. Una etapa en la qual sembla que tot és un joc i tot ho prenen a broma, res té massa importància, tant sols el jugar, el seguir vivint de manera suposadament lleugera, lluny de les preocupacions diàries, que ens acompanyen als adults d'arreu.

I de sobte mentre busca un diari vell per fer una joguina, que només ella sap com serà, es troba amb un exemplar d'una revista on la portada recull la fotografia d'una embarcació de refugiats que serà rescatada per la marina grega en un lloc indeterminat en aigües entre Turquia i Grècia, diu el peu de pàgina. El bot pneumàtic enmig d'una mar fosca i desafiant, els ulls desesperats dels qui van en ell, destaquen sobre la negror general de la fotografia.....

I, la nena, pregunta qui són aquells que van a la barca? La mare respon que són gent que fugir de països en guerra, de crisis humanitàries, que tenen gana, por, fred.. i ella exclama, però si tots **són Persones!** I reconeix que la barca és tan semblant a la del parc d'atraccions que ha visitat aquest estiu, i es pregunta i pregunta si podrà resistir el pes de tantes **PERSONES**.

I, on van? Insisteix. I la mare li explica que són aquells milers de persones que hem vist en els darrers mesos protagonitzant les notícies d'arreu. I la nena insisteix amb els seus interrogants, i vol saber perquè han de fugir i com ho fan, i on aniran a viure, i perquè no hi ha cap país que les vulgui i els hi obri els braços per acollir-les, si **són PERSONES.....**

I amb les respostes, es queda un moment en silenci, i abans d'anar-se'n a jugar deixa amb cura la revista a sobre la taula, i amb cara de no entendre res, torna a dir amb veu clara **són PERSONES, com nosaltres, com tu i com jo!**